

MUŠKETÝŘI II

STROJ ČASU

Joe Garcia

Splendidum družstvo

MUŠKETÝŘI: STROJ ČASU

Copyright © Joe Garcia, 2026

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

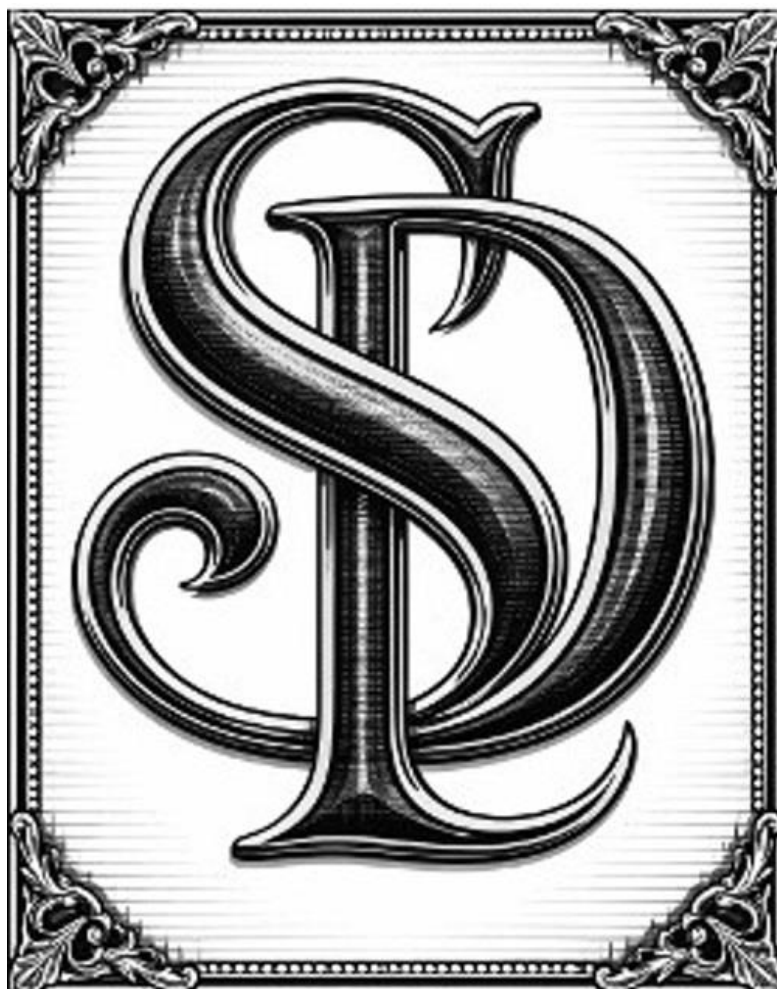
Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-474-5 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-475-2 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-476-9 (PDF)

První kapitola

Podzemní město Atlantánů leželo hluboko pod rozpálenou mexickou pouští, v místech, kde by nikdo nehledal poslední zbytky kdysi nejmocnější civilizace světa. Kilometry kamene a oceli oddělovaly město od povrchu. Stropy obrovských tunelů podpíraly černé kovové oblouky pokryté podivnými symboly, které slabě modře zářily a vrhaly na vše mrtvolné světlo. Ve vzduchu byl cítit pach rozpáleného železa, oleje, potu a chemikálií, které proudily potrubím podél stěn. Nikde neexistovalo skutečné ticho. Neustále bylo slyšet dunění generátorů, syčení páry, vzdálené kovové údery a občasné sirény oznamující začátek další pracovní směny.

Sekce Delta-7 patřila mezi nejstřeženější části města. Byla to obrovská průmyslová oblast rozdělená do několika hal, kde pracovaly stovky lidí pod dohledem ozbrojených strážných v tmavých uniformách. Atlantáné zde vyráběli zařízení, která měla jejich civilizaci znovu postavit na nohy. Ve vysokých tavicích pecích se zpracovával zvláštní modrý kov nalezený hluboko pod zemí. V jiných halách dělníci skládali energetická jádra, části zbraní, ovládací panely a součásti podivných strojů, jejichž účel většina pracovníků vůbec neznala.

„Kurva, kdybych měl ještě jeden den dýchat tenhle zatuchlý vzduch, rozbiju si lebku o zeď,“ zavrčel Ryan Mercer, zatímco jeho prsty svíraly rezavý ventil, který odmítal povolit. V Deltě-7/21 nebylo nic víc než nekonečná šachta plná strojů na výrobu zbraní, které nikdy neviděly slunce, jen pot a krev těch, kdo je stavěli.

Ethan Cole se k němu otočil, oči úzké jako čepele. „Zatni zuby. Nebo chceš skončit v jámě jako Donovan minulý měsíc?“

Vzduch byl hustý od výparů roztaveného kovu a výkřiků dozorců, kteří s laserovými biči v rukou sledovali každý pohyb. Jack Donovan, opřený o sud s pulquem, tradičním alkoholem, který si tajně vyráběl z kvašených zbytků jídla se zachechtal. „Aspoň je vole v těch jamách ticho. Tady nás ten řev strojů zaživa sežere.“

Gabriel Walsh, jehož ruce byly pokryty popáleninami od přehřátých součástek, jen tiše šeptal modlitbu, jako by doufal, že ho bohové uslyší přes třicet pater betonu nad jejich hlavami.

„Že tě debile se baví pořád modlit,“ rýpl do něho Ryan.

„Proč mi nadáváš? To je moje věc, kdyby ses dal na modlení, tak by z tebe konečně mohl být slušný člověk.“

„A co je na mě kurva tak neslušného? To, že ty nemůžeš šukat baby nebo nechceš, je tvůj problém ne můj.“

„Jsi nechutný. Nech mě být!“

„Venku chčije, špatně se nám žije, Ryan je kokot veliký a já jsem zase opitý,“ zazpíval Jack.

„Ty jsi taková piča ožralá,“ zakroutil hlavou Ryan.

„Chceš do držky teď nebo až po tom blivajzu, co žereme na večeři?“

Ryan skočil na opilého Jacka.

Do dveří ubytovny vtrhl dozorce s bičem, jehož konce byly stále ještě vlhké od něčí krve. „Ticho! Nebo budete mít příležitost vyzkoušet ty čepele na vlastní kůži.“

Ryan se ani nehnul, jen jeho prsty se nepatrně zatnuly. Věděl, že tenhle člověk není ten, kdo rozhoduje. Jen další otrok s trochou moci. Když dozorce odešel, Jack šeptem řekl: „Já už nevím, co je horší – ty jejich biče, nebo ten vzduch, co nás pomalu zabíjí.“

„Já ho dostat do rukou, tak mu urvu koule,“ sykl Ryan, ale už potichu.

Ubytovny byly tmavé kobky, kde se čtyři muži tísnilo na matracích plných plísň. Bez oken, bez čerstvého vzduchu, jen s ozvěnami vzdáleného křiku z vyšších pater, kde žili Atlanťané v luxusu, který si Mušketyři mohli jen představovat.

Izolace zvaná jáma byla postrachem celé Delta-7. Nikdo přesně nevěděl, co se tam děje, ale lidé, kteří se odtamtud vraceli, byli zlomení. Někteří přestali mluvit úplně. Jiní se třásli při každém hlasitějším zvuku.

Mušketýři byli ubytováni v obytném bloku Epsilon, několik pater pod výrobními halami. Chodby byly úzké, vlhké a osvětlené blikajícími světly. Kovové dveře jednotlivých pokojů se otevíraly pouze na čipové karty, které měli výhradně strážníci. Každý pokoj obsahoval čtyři kovové postele, malý stůl přišroubovaný k podlaze, umyvadlo s malým záchodem a jedinou ventilační mřížku, z níž proudil studený vzduch.

„Proč myslíte, že nás nepouští ven?“ zamumlal kněz, když si lehl na pryčnu.

„Protože ví, že bychom je podřízli hned při první příležitosti,“ zakřičel Ryan a Ethan se na něho přísně podíval, protože nechtěl, aby naštvál svým křikem strážce.

„No jo, porád, to je pakárna. Mě z toho už mrdne,“ vrčel tiše pro sebe Ryan.

Ethan zavřel oči, ale ne ke spánku. Přemýšlel o tom, jak dlouho ještě dokáže udržet ten křehký mír mezi sebou, než někdo z nich udělá chybu. Nebo než je systém zlomí definitivně. Stroje kolem nich hučely dál, nemilosrdné jako samotná Delta-7.

Gabrielův hlas přerušil ticho. „Tuhle noc vyrábíme čepele s tříškařskou stopou. Atlanťané je chtějí do rána,“ zašeptal.

Jack se tiše zasmál, tentokrát hořce. „Takže místo těch hnusných pulzních pistolí, co nám rozleptávají ruce? Výborná zpráva.“

Ryan si odplivl. „Však vole, víš proč,“ snažil se taky šeptat. „Tyhle čepele se vracejí zpátky do našich těl při každé vzpouře.“ Ryan se převalil na bok a dodal: „Já mám jasno. Nejhorší je to, že každý z nás přesně ví, že kdyby dostal šanci, odejde sám. A neohlédne se.“

„Jo to už jsi předvedl,“ vzpomněl si Ethan, jak se pokusil zdrhnout, když byli v zajetí ve své době, zvláštními agenty, kteří je vyslali k hoře Kailás.

„Já jsem si myslel, že držíme při sobě, jako Mušketýři, co ztvárnil Dumas v 17. století,“ zašeptal smutně kněz Gabriel.

„Ty jsi byl vždycky vůl,“ sykl Ryan.

Přesto i v momentech nejvyhrocenějších hádek v nich doutnalo hluboké, nerozlučné pouto. Neměli nikoho jiného než sami sebe; v chladném světě představovali jeden pro druhého jedinou jistotu. Ačkoliv to odmítali vyslovit nahlas, hluboko v duši dobře věděli, že jejich existence by bez přítomnosti těch druhých ztratila veškerý smysl.

Ticho, které následovalo, bylo těžší než beton nad jejich hlavami. Jack ležel na horní posteli a civěl do stropu. „Pamatujete si ještě slunce?“ zeptal se po chvíli.

Gabriel vzhlédl od staré knihy, kterou tajně schovával pod matrací. „Ach, slunce. Modré nebe, ptáci, nádherná příroda. Kde to všechno je?“

„Já už skoro ne,“ pokračoval Jack. „Někdy mám pocit, že jsme se narodili v téhle díře. Že nahoře nic není.“

Ryan už zase seděl na židli obrácené opěradlem dopředu. „Nahoře je volové poušť a vedro, ale i svoboda,“ dodal po chvíli. „Což je pořád lepší než tohle.“

„Ty mluvíš o svobodě, ale kdybys byl venku, první co uděláš, bude, že někoho nasereš a dostaneš kulku do hlavy,“ uchechl se Jack.

Ryan se pousmál. „Aspoň bych chcipl venku, ne v téhle podělané díře.“

Ethan seděl u stolu a rozebíral malou kovovou součástku, kterou ukradl ve výrobní hale. „Nepouštějí nás ven z jednoho prostého důvodu,“ řekl.

Gabriel zpozorněl. „Z jakého?“

„Protože se nás bojí.“ Ethan položil součástku na stůl. „Kdyby šlo jen o otroky, mohli nás dávno zabít a nahradit jinými. Ale my jsme pracovali s jejich tajnými technologiemi. A to každý otrok neumí. Viděli jsme příliš mnoho.“

Ryan si odfrkl. „Viděli jsme halu, ubikace a hajzly.“

„Protože čumíš do blba,“ sykl Ethan. „Ale všiml sis někdy, že některé části města jsou oddělené několika bezpečnostními branami? Nebo že občas projíždějí transporty hlídané elitními vojáky?“

Jack seskočil z postele. „Kam tím míříš?“

Ethan chvíli váhal. „Atlantáné něco budují. Něco mnohem většího než jen nové město.“

Gabriel pomalu zavřel knihu. „Myslíš zbraň?“

„Možná.“ Ethan si promnul unavené oči. „Nebo způsob, jak znovu ovládnout svět nahoře.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Jen ventilace monotónně hučela. Jack si znovu lokl pálenky. „Takže jsme otroci civilizace, která chce znovu dobýt svět. To zní fantasticky.“

Ryan vstal a začal přecházet po místnosti. „Víš, co mě sere nejvíc? Že nás ani nepovažují za lidi. Jsme pro ně jen ruce na práci.“

Gabriel se opřel o stěnu. „Atlantáné kdysi vládli světu. Pád Atlantidy je změnil. Strach z nich udělal tyrany.“

Ryan se zastavil. „Ne. Moc z nich udělala zkurvence a tyrany.“

Náhle se z chodby ozval ostrý zvuk sirény. Kovové dveře se otevřely a dovnitř vstoupili dva strážní.

„Kontrola!“ štěkl první.

Mušketýři okamžitě ztichli. Strážný přešel ke stolu a zadíval se na Ethana. „Co to je?“

Ethan klidně zvedl kovovou součástku. „Poškozený díl z haly.“

Strážný mu ho vytrhl z ruky. „Kradení věcí z hal je trestné.“

Ryan si odkašlal. „Jo? A co otroctví? To máte povolený?“

Druhý strážný k němu okamžitě namířil zbraň. „Drž hubu! Ještě jedno slovo a...“

Ryan se usmál. „Tak co? Zastřelíš mě? Aspoň nebudu ráno vstávat do toho vašeho posraného bordelu.“

Ethan rychle vstoupil mezi ně. „Nechte toho. Je opilý.“

Jack se rozesmál. „Tak proto mi tolik chlastu ubylo.“

První strážný chvíli mlčky sledoval Ryana, pak sklonil zbraň. „Ještě jednou porušíte pravidla a všichni půjdete do izolace. A ten chlast vám taky už nebudu tolerovat,“ vytrhl Jackovi sklenku a vylil celý obsah jeho alkoholu do umyvadla.

Dveře se zavřely. „Ty jsi takový kokot! Nemůžeš jednou držet hubu,“ vztekal se Jack.

Ryan si sedl na postel. „Uděláš si novou sračku. Jednou je zabiju.“

Gabriel zavrtěl hlavou. „Nenávist tě zničí.“

„Nenávist mě černoprdelníku drží naživu. Kde je ten tvůj velkolepý Bůh. Proč hniješ v téhle díře, když je tak dobrotivý?“

„Protože jsem zhřešil, ale co ti budu vykládat,“ mávl kněz rukou.

Ethan přešel k malé mřížce ve stěně a zadíval se do temné chodby.

„Musíme vydržet. Jednou se odsud dostaneme.“

Jack se zašklebil. „A kam půjdeme, vole?“

Nikdo mu neodpověděl. Protože pravda byla zřejmá. Po tolika letech pod zemí už si téměř nikdo z nich nedokázal představit svět nahoře.

Další den začal stejně jako všechny předchozí. Siréna zahoukala přesně v pět hodin ráno. Chodby se zaplnily unavenými lidmi v šedých pracovních kombinézách. Strážníci stáli podél stěn se zbraněmi připravenými v rukou.

Mušketýři kráčeli společně dlouhou chodbou směrem k hale číslo čtrnáct. Po obou stranách míjeli těžké kovové dveře vedoucí do dalších sekcí. Z některých se ozýval hluk strojů, z jiných křik.

Jack se zamračil. „Slyšíte to?“

Ryan přikývl. „Někdo zase skončil v izolaci. Kurvy hnusné...“

Gabriel se pokřižoval. „Bože, smiluj se nad nimi.“

Ryan protočil oči. „Vole, jestli se sem tvůj Bůh dívá, tak se dobře baví.“

Gabriel se na něj ostře podíval. „Víra je někdy to jediné, co člověku zůstane.“

„Ne,“ odsekl Ryan. „Člověku zůstane jen to, co si dokáže vybojovat.“

Ethan je přerušil. „Mlčte! Někdo nás sleduje.“

Na horní lávce stál atlantský důstojník v dlouhém tmavém plášti. Na rozdíl od běžných strážných nepůsobil unaveně ani nervózně. Jen je mlčky pozoroval.

„Ten tam stojí už třetí den,“ zašeptal Ethan.

„Myslíš, že hlídá jen nás?“ zeptal se Jack.

Ethan neodpověděl. Jen cítil, že se kolem nich pomalu začíná stahovat něco mnohem nebezpečnějšího než obyčejná kontrola vězňů.

„Já je stejně jednou zabiju,“ štěkl Ryan, ale nikdo to neslyšel přes dunění dopravníků.

Na montážním pásu před ním ležel další energetický článek pro Atlantány - kovové pouzdro s modrým krystalem uvnitř, který při sebemenším nesprávném dotyku dokázal roztrhat člověka na kusy.

Všude kolem visel pach spáleného kovu a potu, vzduch byl hustý jako v hrobce. A právě tady, v hale číslo čtrnáct přezdívané Hrobka, měl Ethan svou malou pracovní skupinu – tři muže, kteří podle Atlantánů neměli jména, jen čísla na kombinézách.

Jack Donovan si otřel čelo špinavým rukávem, jeho pohyby byly pomalé jako u medvěda vyčerpaného po zimě. „Kdybych měl ještě jednou slyšet ten zatracený pípající zvuk detektoru špatného spojení,“ zavrčel a sáhl po kovové nádobě s domácí pálenkou schovanou mezi součástkami, „tak ten stroj rozkopu na kusy.“

Studené bílé světlo lamp nad nimi zvýrazňovalo tmavé kruhy pod očima všech čtyř mužů, kteří vypadali starší než jejich věk.

Ryan Mercer se ušklíbl a bez zastavení v práci odsekl: „To bys musel přestat chlastat při směně, starouši.“

Jeho prsty tančily po krystalu s děsivou přesností, jako by každý pohyb měl v paměti vytesaný ohněm bolesti z minulých chyb. Zdi haly kolem nich byly pokryté černými šmouhami po výbuších - někteří dělníci už se odtud nevrátili.

Kněz, Gabriel Walsh seděl v rohu s hlavou skloněnou jako při modlitbě. „Dnes je to třicátý sedmý den, co tu trčíme,“ řekl najednou a jeho hlas zněl jako škvíra ve zdi. „Podle jejich kalendáře.“

Právě v tu chvíli se ozvala rána - někdo daleko v hale spadl z vyčerpání. Žádný z mužů ani nezvedl hlavu. Už věděli, že pomoci by znamenalo jít do izolace, a to bylo horší než smrt.

Ryan jen pevněji sevřel kleště v ruce a díval se, jak se modré světlo krystalu odráží v jeho potem zalitých očích. „Jednou,“ zašeptal znovu, tentokrát jen pro sebe, „jednou stejně všichni pochcípete.“ A stroje kolem nich dál duněly jako hladové bestie.

Jack si lokl pálenky s výrazem muže, který už dávno přestal počítat rány. „Gabrieli,“ řekl najednou s podivným chraplavým smíchem, „řekni mi, jestli někde v těch tvých zatracených knihách píšou o tom, co dělá Bůh, když jeho děti umírají v dírách pod zemí?“ Pálenka mu stékala po bradě jako slzy, které už nikdo neviděl.

Kněz jen zvedl smutně hlavu a mlčel. Ryan se ušklíbl a Ethan zakroutil hlavou, že s tím pořád Gabriela otravují. A hluboko pod zemí, v útrobách města ztracené civilizace, se už pomalu probouzelo něco, co mělo změnit osudy všech.

Druhá kapitola

O několik dní později skončila večerní směna neobvykle brzy. V hale číslo čtrnáct došlo k poruše jednoho z energetických reaktorů a dělníci byli poslání zpět do obytných bloků. Chodby Delta 7 byly tentokrát tišší než obvykle. Jen vzdálené dunění generátorů se rozléhalo podzemním komplexem jako tlukot obrovského kovového srdce.

Ethan Cole seděl sám v malé kantýně určené pro nižší stráž. Místnost byla zahalená do cigaretového kouře a slabého oranžového světla. Kovové

stoly byly poškrábané a ulepené od rozlitého alkoholu. V rohu hrála stará hudební stanice plná praskání a podivných tónů atlantské hudby.

Ethan si už týdný všímal strážce Marcuse Valeho, který hlídal jejich sekci každou třetí směnu. Byl to jediný Atlantán, který občas při kontrole zapáchal alkoholem.

Jednou večer, když ostatní odešli, Ethan mu nenápadně podal ukrytou láhev domácí pálenky. Marcus se na něj podíval, pak se rozesmál a vzal ji. „Ty seš chytřej, člověče,“ řekl a napil se.

Byl to vysoký muž s prošedivělými vlasy, hlubokou jizvou přes bradu a neustále zarudlýma očima. Na rozdíl od ostatních strážných nepůsobil fanaticky ani krutě. Spíš unaveně. A hlavně rád se napil něčeho tvrdšího.

Marcus si nalil další sklenici tmavé pálenky a pousmál se. „Víš, Colei... ty nejsi jako ostatní vězni.“

Ethan se opřel o židli. „A jací jsou ostatní?“

„Zlomení.“ Marcus se napil. „Ty pořád přemýšlíš. To je nebezpečný.“

„Přemýšlení ještě není zločin.“

Marcus se rozesmál. „Tady dole? Ale jo, skoro je.“

Chvíli mlčeli. Kolem nich procházeli další strážní, smáli se a hlasitě diskutovali, ale Marcus si Ethana očividně oblíbil natolik, že mu přítomnost vězně vůbec nevadila.

Ethan chvíli otáčel kovovou sklenici v ruce. „Marcusi... dá se odsud vůbec utéct?“

Strážný se nejprve zarazil. Pak se hlasitě rozesmál tak, až několik lidí otočilo hlavu jejich směrem. „Utéct?“ zopakoval mezi smíchem. „Ty pořád věříš na svobodu?“

„Jen se ptám.“

Marcus se naklonil blíž. „Tak dobře poslouchej. Tohle město není obyčejná základna. Je několik kilometrů pod zemí. Nad námi jsou vrstvy skály tvrdé jako ocel. Všechny výtahy vedou přes bezpečnostní zóny, které hlídají automatické systémy a elitní jednotky. Každý tunel má senzory pohybu, tepelné skenery a obranné věže. Tady dole je patnáct úrovní hlídání, pohybové senzory v každé cihle a za každou zdí čekají stroje, které tě rozsekají dřív, než si uvědomíš, že jsi udělal krok špatným směrem. A i kdyby ses dostal ven z obytného sektoru, zastřelí tě dřív, než doběhneš k první bráně.“

Ethan mlčky poslouchal.

Marcus pokračoval. „A dejme tomu, že bys prošel. Co potom? Nad námi je poušť. Desítky kilometrů pustiny bez vody. Východy jsou maskované a chráněné. Nikdo z vězňů nezná jejich polohu. A i kdyby ji znal...“ znovu se napil, „...na povrchu hlídkují drony. Tohle místo bylo postavené tak, aby z něj nikdo nikdy neodešel.“

Ethan sklopil pohled. „Takže není žádná šance?“

Marcus se pousmál zvláštním způsobem. „Jedna by byla.“

„Jaká?“

Strážný se rozhlédl kolem sebe a ztišil hlas. „Stroj času.“

Ethan zvedl obočí. „To má být vtip?“

Marcus se rozesmál. „Ne. Jen největší tajemství Atlantidy.“

Ethan předstíral nezájem. „A co ten stroj jako umí? Přenesení tě do pohádky?“

„Do minulosti. Do budoucnosti. Kamkoliv.“ Marcus poklepal prstem na stůl. „Atlantáné ho chrání víc než vlastní životy.“

„Takže fakt existuje?“

„To si piš, že existuje.“ Marcus se opřel. „A kdyby ses k němu dostal... mohl bys zmizet z tohoto města, aniž bys prošel jedinou branou.“

Ethan pomalu přikývl, ale dál hrál skeptika. „To zní jako bláznovství.“

„Možná,“ řekl Marcus. „Ale tady dole je spousta věcí, kterým bys nevěřil.“

O dva dny později seděl Ethan s Marcusem znovu v kantýně. Tentokrát byla téměř prázdná. Jen ventilace monotónně hučela a z dálky se ozývalo kovové dunění strojů. Marcus byl už značně opilý. „Pořád přemýšlíš o tom stroji?“ zeptal se pobaveně.

Ethan pokrčil rameny. „Ani ne. Pořád si myslím, že si ze mě děláš srandu.“

Marcus se zachechtal. „Takže nevěříš, že se dá cestovat časem?“

„Ne.“ Ethan se napil. „Zní to moc šíleně.“

Marcus si nalil další alkohol. „Víš, kde je?“

Ethan zavrtěl hlavou. „Nevím a je mi to jedno.“

„Lháři,“ zasmál se Marcus. Pak se naklonil blíže. „Je pod centrální věží. Úplně dole. Existuje speciální výtah, který vede jen do výzkumného sektoru Omega. Přístup mají pouze vědci a nejvyšší velení. Každý vstup je chráněn biometrickými zámky a energetickými bariérami.“

Ethan zachoval klid. „Takže nedostupné.“

„Pro normální lidi, ano.“ Marcus se pousmál. „Ale slyšel jsem, že během energetických výpadků se některé bezpečnostní systémy na pár sekund vypínají.“

Ethan chvíli mlčel. „A ty se nebojíš, že se pokusím zdrhnout?“

Marcus vyprskl smíchy tak prudce, až málem převrhl sklenici. „Ty?“ smál se. „Colei, i kdyby ses tam nějak dostal, stejně by ti to bylo k ničemu.“

„Proč?“

Marcus se naklonil ještě blíže. „Protože ten stroj umí ovládat jen dva lidé v celém městě.“

„A kdo?“

Marcus zavrtěl hlavou. „To ti neřeknu.“ Pak se pousmál. „Ale jednou jsem ho viděl.“

Ethan zpozorněl. „Vážně?“

Marcus chvíli mlčky hleděl do sklenice. „Bylo to před lety. Hlídal jsem transport do sektoru Omega. Otevřely se dveře... a tam to stálo.“ Jeho hlas téměř zašeptal. „Nevypadalo to jako normální stroj. Jen dvě obrovské kovové tyče vysoké přes dva metry, s jakýmsi kovovými hlavicemi nahoře. Mezi nimi... mezi nimi se objeví červí díra, modrá a pulzující.“ Marcus se pomalu nadechl. „A v ní se to vlnilo jako voda. A uvnitř byly vidět záblesky světla, stíny... obrazy míst, která existovala.“

Ethan cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz.

Marcus pokračoval tichým hlasem. „Vědci říkali, že je to červí díra. Brána časem a prostorem. Stačí asi zadat souřadnice a stroj tě přemístí do minulosti, budoucnosti nebo na jakékoliv místo na Zemi.“

„A fungovalo to?“

Marcus pomalu přikývl. „Viděl jsem lidi vstoupit dovnitř.“

„A vrátili se?“

Strážný chvíli mlčel. Pak dopil zbytek alkoholu. „Ne všichni.“

Právě v tu chvíli se ozval výbuch. Někde v hale čtrnáct explodoval energetický článek a modré světlo na okamžik osvítilo celý prostor. Ethan

zahlédl Marcuseho tvář - nebyl to už opilý strážce, ale vyděšený muž, který si právě uvědomil, co právě řekl.

„Zapomeň na to,“ sykl a rychle odešel. Ethan stál v dýmu a modrém přísvitu a věděl, že právě našel slabinu Atlantidy. Slabinu, která byla zároveň jejím největším tajemstvím.

Třetí kapitola

Ethan kráčet dlouhou chodbou obytného bloku Epsilon pomalu, skoro bezmyšlenkovitě, ale v hlavě mu hučelo víc než obří generátory pod městem.

Podzemní komplex nikdy nespal.

Kovové stěny byly vlhké, potrubí pod stropem syčelo přehřátou párou a mezi kabely poblikávaly červené nouzové kontrolky. Každých pár metrů probliklo studené bílé světlo, které vytvářelo dojem, že se chodba pohybuje. Ze vzdálených sektorů doléhal tlumený rachot strojů a monotónní dunění reaktorů, bez kterých by celé podzemní město během několika minut zemřelo.

Ve vzduchu byl cítit kov, olej, pot a něco spáleného.

Ethan minul dvojici dělníků v šedých kombinézách. Hlavy měli sklopené, oči unavené a prázdné. Ani se na něj nepodívali. O kus dál stál ozbrojený strážný v černém pancíři a sledoval monitor na stěně, jako by ani nebyl člověk.

„Hej, Cole,“ ozval se unavený hlas jednoho technika sedícího u rozvaděče.

Ethan jen pomalu přikývl. Věta zůstala viset ve vzduchu a on necítil potřebu ji jakkoliv přiživovat slovy. Dnes zkrátka neměl náladu mluvit. V jeho nitru se totiž probudilo cosi, co už dávno pohřbil pod nánosy všedních dní.

Po dlouhých, nekonečných letech ucítil něco, na co téměř zapomněl.

Naději.

Byla sice ještě docela malá a křehká, chvějící se v nejistotě, ale existovala. Hřála ho u srdce a současně děsila. Stroj času. Červí díra. Útěk. Ta tři slova mu v hlavě neustále pulzovala jako nezastavitelný rytmus, který mu nedovolil vydechnout.

Když Ethan konečně dorazil ke dveřím jejich cely, instinktivně zpomalil krok. Kovová chodba za jeho zády ještě několik vteřin duněla vzdáleným rachotem generátorů a syčením páry unikající z potrubí pod stropem, ale tady, u jejich ubikace, jako by se všechn ten hluk náhle utopil v těžkém, unaveném tichu.

Dveře byly pootevřené.

Jen úzká temná škvíra, z níž se ven linulo mdlé nažloutlé světlo a zatuchlý pach přehřátého kovu, potu a vlhkosti.

Ethan se na okamžik zastavil.

Uvnitř bylo nesnesitelné dusno. Ventilace opět sotva fungovala a vzduch v cele byl těžký, skoro lepkavý. Každý nádech chutnal po rzi, oleji a staré špíně. Teplo, které sálalo z přetížených generátorů někde hluboko pod komplexem, pronikalo až sem a drželo se mezi stěnami jako neviditelná mlha.

Cela sama působila ještě menší než obvykle.

Nízký strop visel nad místností jako betonové nebe připravené každou chvíli spadnout. Jediným zdrojem světla byla stará lampa nad kovovým stolem. Poblíkávala nepravidelně, jako by i ona už dávno ztratila vůli pokračovat. Každé bliknutí na zlomek vteřiny ponořilo celu do tmy a pak znovu odhalilo její bídný vnitřek.

Kovové stěny byly poškrábané stovkami rýh a vrypů. Některé byly hluboké, vyřezané nožem nebo kusem železa, jiné jen tenké čáry připomínající zoufalé pokusy počítat dny. Místy byly stěny očouzené, jako by tam někdo kdysi zkoušel rozdělat oheň nebo odpálit zkratované kabely. Rez se táhla kolem šroubů a spojů v dlouhých tmavých mapách.

Ze stropu pravidelně odkapávala voda. „Kap. Kap. Kap.“

Každá kapka dopadala do starého promáčknutého kýble postaveného v rohu místnosti. Ten zvuk byl monotónní a únavný, ale po dnech strávených v podzemí si na něj zvykli natolik, že ho skoro přestali vnímat. Jen občas, hlavně v noci, dokázal člověku lézt na nervy tak silně, až měl chuť kýbl prokopnout skrz stěnu.

Na podlaze se válely pracovní boty obalené šedým prachem, kusy kabelů, prázdné konzervy od přídělového jídla a špinavé hadry, které používali místo ručníků. V jednom koutě ležela hromada starých součástek a rezavého nářadí, které Ryan neustále rozebíral a zase skládal, přestože většina těch věcí už dávno nefungovala.

Čtyři úzké kovové postele připevněné ke stěnám vrzaly při každém pohybu. Tenké matrace byly proležené tak hluboko, že člověk cítil každou pružinu v zádech. Přikrývky páchly vlhkostí a potem a už dávno ztratily původní barvu.

Celá místnost působila jako klec pro zvířata. Ne místo pro lidi.

Ethan pomalu vstoupil dovnitř a dveře za ním tiše zaskřípěly. Na okamžik měl pocit, že ta cela není jen jejich domovem. Ale hrobem, který na ně trpělivě čeká.

Ryan Mercer seděl na spodní pryčně a šroubovákem cosi vyrýval do kovové stěny.

Jack Donovan se rozvaloval na horní pryčně s typickou ledabylostí člověka, kterému už dávno přestalo záležet na tom, co si o něm myslí ostatní i svět kolem něj. Jednu nohu měl spuštěnou dolů přes okraj postele a špinavá podrážka jeho boty se líně pohupovala několik centimetrů nad podlahou.

Stará kovová konstrukce pod jeho vahou občas zaskřípala, ale Jack tomu nevěnoval nejmenší pozornost.

V ruce držel odřenou placatku.

Když se napil, celou celou okamžitě zaplnil ostrý chemický zápach. Nebylo to nic, co by připomínalo normální alkohol. Smrdělo to spíš jako technický líh smíchaný s něčím ještě horším — možná rozpouštědlem, možná palivem do generátorů. Jenže Jack pil cokoli, co alespoň vzdáleně obsahovalo alkohol. Ethan už dávno přestal přemýšlet, jak je možné, že se Donovan ještě neotrávil.

Jack si otřel ústa hřbetem ruky a tiše zasyčel, jak ho nápoj páčil v krku. „Tohle jednou zabije i krysu,“ zamumlal spokojeně sám pro sebe.

Pod poblikávající lampou seděl Gabriel Walsh.

Na rozdíl od ostatních působil téměř nepatřičně klidně. Seděl shrbený nad malou potrhanou knihou, kterou opatrně přidržoval jednou rukou, zatímco druhou něco zapisoval krátkou tužkou obroušenou téměř až k poslednímu centimetru. Stránky knihy byly zmačkané, vlhké a zažloutlé stářím. Některé držely pohromadě jen silou vůle.

Gabriel psal pomalu. Pečlivě. Jako by každé slovo mělo nějaký význam, který přesahuje tohle špinavé podzemí.

Občas se zamyslel, zadíval se do prázdna a pak pokračoval dál. Jeho tvář osvětlovalo slabé světlo lampy a vypadala ještě unavenější než obvykle. Pod očima měl tmavé kruhy a několikadenní strniště mu dodávalo téměř asketický vzhled člověka, který už příliš dlouho zápasí s vírou i vlastním rozumem.

Ryan Mercer seděl na spodní posteli naproti dveřím.

Byl opřený o stěnu s jednou nohou pokrčenou pod sebou a v ruce držel šroubovák, kterým cosi vyrýval do kovové stěny vedle postele. Ostrý kov pravidelně skřípal o plech a v tichu cely zněl ten zvuk téměř nepříjemně.

Ryan měl výraz člověka, který se nudí tak dlouho, až je nebezpečný.

Kolem něj ležely rozházené součástky, kusy drátů a několik rozebraných kovových panelů, které kdysi bývaly součástí ventilace. Mercer neustále něco opravoval, ničil nebo rozebíral. Nikdo už vlastně nevěděl proč. Možná jen proto, aby měl pocit, že ještě nad něčím drží kontrolu.

Když Ethan vstoupil dovnitř, Ryan pomalu zvedl oči. Jeho pohled byl ostrý a neklidný. Na okamžik přestal škrábat šroubovákem do stěny a v cele zavládlo ticho, přerušované jen vzdáleným duněním generátorů a kapáním vody do kýble v rohu.

„Tak co, vole?“ procedil Ryan. „Ten tvůj kámoš strážnej ti zase vykládal nějaký pohádky?“

Ethan za sebou zavřel dveře a chvíli mlčel. „Neuvěříte mi, co my řekl.“

Jack se zasmál a zvedl placatku. „To říkáš pokaždý, když přijdeš.“

„Tentokrát je to něco jiného,“ odpověděl Ethan tiše.

Gabriel pomalu vzhlédl. „Co ti vykládal?“

Ethan přešel ke stolu a opřel se o něj. „Ten stroj... prý je skutečný.“

Ryan přestal ryt do stěny. „Počkej... o čem žvaníš? Jakej stroj?“

„Stroj času.“

Na okamžik bylo ticho. Pak se Donovan rozesmál tak hlasitě, až málem spadl z postele.

„To je blbec! To je fakt uhozený!“ smál se. „A co bude dál? Že nahoře běhají dinosauři?“

„Drž chvíli hubu, vole,“ sykl Ryan a seskočil z postele. „Nech ho mluvit.“